

1) **UIT LOGEEREN.****WAAROM BETTY UIT LOGEEREN GING.**

Ja, Betty zou uit logeeren gaan. Stel je voor heelemaal alleen uit logeeren, zonder Vader of Moeder.

Hoe kwam dat zoo? Betty was in den winter ziek geweest; mazelen had ze gehad en nogal erg ook. Toen de roode vlekjes verdwenen waren was Betty lang zoo sterk niet als voor haar ziekte.

Ze was heel gauw moe en kon maar weinig eten. De Dr. schudde het hoofd toen Moeder vroeg of hij niet eens wat kon geven waardoor Betty wat meer eetlust kreeg.

„Er is maar één middel, Mevrouw”, zei hij, „en dat is dat ze voor een heele poos naar buiten moet.” Moeder keek bedenkelijk. „Ze kan hier toch ook veel in den tuin zijn en ik ga vaak met haar uit”, zei ze.

„Dat is toch nog niet genoeg”, was 't antwoord, „ze moest eens heelemaal in een andere lucht komen, ze moet naar de denbosschen.”

Dr. was toen weggegaan en Moes had aan Vader verteld dat wat hij gezegd had. „Hoe moet dat nu?” had Moes gevraagd, „was 't nu maar zomer dan konden we met elkaar gaan maar nu gaat dat niet.”

„Ik zal er nog eens goed over denken”, zei Vader. En wat bedacht Vader? Dat hij in een dorpje in Gelderland een nicht had wonen, waar Betty misschien heen zou kunnen gaan.

Er werd aan Nicht Suze geschreven en al spoedig kwam er antwoord dat Betty gaarne werd verwacht.

Nu kwam er nog een drukke tijd voor Moes om alles voor haar in orde te maken. Moes vond het natuurlijk wel naar dat haar meisje voor zoo'n langen tijd wegging, maar toch ook weer heerlijk dat ze nu zoo van de bosschen zou kunnen genieten.

En hoe vindt Betty zelf het? Half prettig en half niet prettig.

Vader zou haar een eind wegbrengen en Nicht Suze zou haar een stukje tegemoet reizen.

DE REIS EN DE AANKOMST.

Zoo stond Betty dan op een mooien Aprilmiddag klaar om op reis te gaan. Gekleed en gereed met een mandje in haar

hand wachtte ze nog slechts op Vader. „Wat zou er in dat mandje zijn?” hoor ik je vragen.

Dat is waar ook, ik heb heelemaal vergeten je aan een gewichtig persoon voor te stellen, namelijk aan Bibbie, Betty's beer-tje.

Dat had ze gekregen toen ze drie jaar was en nu was ze al acht. Bibbie was dus nu vijf jaar oud, wat een heele leeftijd is voor zoo'n kleine beer. Altijd ging hij mee naar bed en altijd speelde Betty er mee. Zijn lijfje ging al een beetje kapot en daarom had Moes een mooi pak voor hem gemaakt.

Misschien vinden jullie Bibbie een rare naam, maar daar kan ik niets aan doen, Betty had hem nu eenmaal zoo genoemd.

In den tijd dat ik dat allemaal aan jullie verteld heb zijn Vader, Moeder en Betty met de tram naar het station gegaan. Vader heeft kaartjes genomen en nu loopen ze op 't perron te wachten op den trein.

Betty houdt stijf Moes' hand vast. Daar komt de trein aanrollen en even later tilt Vader Betty er in.

Moes gaat ook even mee in de coupé om afscheid te nemen. Dat was wel even naar voor Betty, maar Moes maakte maar gauw een grapje en zei tegen Bibbie dat hij vooral goed op zijn moedertje moest passen en maken dat ze niet wegliep.

Dat klonk zoo grappig dat Betty door haar traantjes heen lachen moest. Moes

stapte uit de coupé, de deur ging dicht en daar ging de trein.

Nog een heelen tijd bleef Moes wuiven, net zoolang tot de trein nog maar een klein stipje was.

Vader en Betty zaten alleen in de coupé, dat was fijn, want nu behoefde Betty niet aldoor stil te blijven zitten en mocht ze heen en weer loopen, terwijl Vader van alles vertelde.

't Was een heele reis maar eindelijk kwamen ze toch aan het station waar Tante Suze Betty af zou komen halen.

Toen Vader opgewekt zei: „ziezo, nu zijn we gauw bij Tante”, toen leek het wel of Betty opeens haar tongetje verloren had. Ze ging heel dicht tegen Vader aan zitten en hield zijn hand stijf vast.

De trein stond stil en Vader tilde Betty er uit. Meteen kwam er een dame naar hen toe met uitgestoken hand. 't Was Nicht Suze.

„Wel Tom”, zei ze opgewekt, „zijn jullie daar?” Ze bukte zich en gaf Betty, die haar met groote angstige oogen aankeek, een zoen.

Vader stelde voor een kopje koffie te gaan drinken, het duurde nog wel eenigen tijd eer hun trein weer vertrok.

Onder het koffiedrinken zaten Vader en Tante vroolijk te praten, maar Betty zei niets en zat maar dicht tegen Vader aangedrukt te kijken. Ze hoorde heelemaal niet wat er gezegd werd, ze wist alleen maar één ding en dat was dat Vader aanstonds wegging en dat zij dan alleen met die vreemde Tante mee moest.

't Leek haar nu niets leuk meer en ze wou eigenlijk veel liever met Vader mee teruggaan.

Nu stonden ze weer op en gingen naar 't perron waar de trein al voor stond.

Vader ging net als Moes even mee in de coupé en hielp Tante met de bagage.

„Nu kindje”, zei Vader toen, „nu moet ik weg, wees maar heel lief bij Tante en kom maar weer gezond en sterk bij ons terug.”

Vader tilde haar op en kuste op allebei haar wangetjes en Betty gaf ook wel honderd zoenetjes, ook nog voor Moes en Tommie.

De conducteur kwam waarschuwen dat de trein dadelijk ging. Vader stapte uit, deed de deur dicht en weg ging de trein. Betty wuifde nog even, maar toen ze Vader

daar zoo zag staan en bedacht dat 't nog zoo'n langen tijd zou duren voor ze hem weer terug zou zien, toen kwamen de tranen.

Eerst een paar en toen nog een paar en toen, toen werd het een heele vloed. Tante wist haast niet wat ze beginnen moest.

Op allerlei manieren probeerde ze haar te troosten en langzamerhand werden de traantjes gedroogd en zat Betty maar stil te kijken met een heel ernstig gezichtje.

„Wat zit er toch in dat mandje dat je aldoor zoo stijf vasthoud?” vroeg Tante. „Bibbie”, zei Betty, „wil u hem eens zien?”

„Graag”, zei Tante.

Voorzichtig haalde Betty het dekentje van het mandje en liet Tante Bibbie zien. Tante vond hem ook erg lief en vroeg of hij nooit stout was.

Nu begon Betty van alles over Bibbie te vertellen en was zoo al spoedig haar verdriet vergeten. Weldra hadden ze Tantes dorpje bereikt.

„Nu nog een klein eindje loopen en we zijn er”, zei Tante.

Buiten het stationnetje gekomen sloegen ze dadelijk een zijweg in.

Betty werd er stil van zoo mooi vond ze het. Het begon al tegen den avond te loopen en de zon ging onder. Nu leek het net of het pad zoo op de zon aan liep. Het ging tusschen bosch en hei door.

(Wordt vervolgd).

2) **UIT LOGEEREN.**

„Als de hei bloeit dan zal je eens wat zien”, zei Tante.

Na een kwartiertje loopen kwamen ze aan een wit huisje heelemaal met rozen en kamperfoelie begroeid.

Tante zei tenminste, dat het rozen en kamperfoelie was, want ze bloeiden natuurlijk nog niet. Om het huis waren hooge boomen en Betty vond het net een huis uit een verhaaltje.

Tante deed het hekje open en zei vroolijk: „ziezo nu zijn we thuis.”

Toen de voordeur open ging, kwamen ze meteen in de huiskamer.

Betty keek haar oogjes uit. Wat was het hier vroolijk en gezellig.

Tante ging vlug voor de boterham zorgen en na die boterham moest Betty naar bed.

Tante bracht haar in een allerliefst kamertje met een snoezig wit bedje, waschtafeltje, enz.

't Was wel even vreemd, toen Betty, nadat Tante was weggegaan daar zoo alleen lag. Maar ze wilde een groote flinke meid zijn en niet huilen.

Wat had Moesje ook weer gezegd vanmorgen? „Je bent mijn lieve dappere meid en denk er maar om de lieve Heer is overal waar wij zijn en je kan bij Tante net zoo goed tot Hem bidden als hier.” Daar dacht

Vervolg: Hoe 't verder met Minet ging.

slapen. Ze gaan zich ook al wasschen en zelf eten, dat is wel makkelijk dan behoef ik ze niet aldoor te helpen. De vrouw en de baas hebben er erg veel schik in.

Soms staan ze er een heelen tijd naar te kijken en dan hoor ik maar aldoor: „wat zijn 't toch een schatjes, o, kijk Mauwtje eens, die lieverd. Ik ben soms haast bang, dat ze mijn kleintjes ijdel zullen maken.

Nu weten jullie waarom ik zoo lang gewacht heb met schrijven. Zoolang de kinderen nog zoo klein waren, kon ik niet schrijven. Nu maak ik ook weer heele wandeltochten, maar 't prettigste vind ik toch als we 's avonds moe van 't spelen allemaal in ons mandje kruipen en ze zoo heerlijk dicht tegen me aan liggen.

Nu kinderen m'n pootje is moe van 't schrijven, veel groeten van de kinderen en een poot van je Minet.

ANS v. d. SLUIJS.

Betty nu aan en dat vond ze een prettige gedachte.

De dagen, die nu volgden waren haast allemaal prettig voor Betty. Telkens was er weer wat nieuws. 's Morgens moest Tante het dienstmeisje helpen met 't werk en dan moest Betty wat sommetjes maken en wat schrijven, anders kwam ze zoo achter op school.

Als ze daarmee klaar was ging ze spelen met Bibbie en een oude pop van Tante. Ook had Tante nog een theeserviesje, waar ze wel eens echte thee in mocht hebben.

's Middags moest ze eerst wat rusten. Dat vond ze nu niet zoo prettig. Maar 't moest, anders kon ze niet gezond en sterk worden.

Daarna ging ze er met Tante op uit, boodschappen doen in het dorp of groote wandelingen maken door de bosschen. De eerste dagen was Betty altijd erg vermoeid als ze thuis kwam, maar dat verbeterde al gauw.

En wat waren de bosschen mooi. Meest dennenboomen en hier en daar een andere boom met mooie licht-groene blaadjes.

Vooral berkjes waren er ook veel met heel kleine blaadjes, die haast altijd ritselden.

„Net of ze elkaar verhaaltjes vertellen”, zei Betty.

EEN TREURIGE GESCHIEDENIS.

Toen Betty een paar weken bij Tante was, kwamen er een paar treurige dagen die vroolijk eindigden. Hoe kan dat nu? zei ze vragen. Wil je 't erg graag weten? Ja? Nu dan zal ik het maar vertellen.

Betty was op een mooien Woensdagmiddag met Tante Suze gaan wandelen. Bibbie mocht ook mee in zijn mandje. Om zes uur 's avonds kwamen ze thuis. Tante ging gauw voor de boterham zorgen want van het wandelen kregen ze toch zoo'n honger.

Toen Betty naar bed zou gaan nam ze het mandje van Bibbie mee.

„k Zal Bibbie maar eerst in bed leggen,” zei ze, „want hij zal ook wel moe zijn.”

Ze keek in het mandje en gaf toen opeens een kreet van schrik, zoo hard, dat Tante angstig bij haar kwam omdat ze dacht dat ze zich bezeerd had.

„Bibbie is weg” riep Betty.

„Dat kan niet,” zei Tante, „hoe kan hij nu weg zijn?”

Toch was het zoo. Bibbie was weg en bleef weg.

Tante ging dadelijk zoeken in de kamer en buiten, maar ze vond hem niet. Betty zat op den rand van haar bed te huilen.

„Kom kindje, ga je uitkleeden”, zei Tante. Maar Betty luisterde niet en huilde maar door, „o, o nu ligt Bibbie zeker in het bosch en als het nu gaat regenen wordt hij heelemaal nat.”

„'t Gaat vast vannacht niet regenen”, troostte Tante, „kijk maar, de maan komt zoo mooi op. Ik denk dat Bibbie het wel leuk vindt ook eens bij nacht in het bosch te zijn; droog nu je traantjes maar, morgen gaan we hem zoeken.”

Betty was nu wel weer wat getroost. Tante hielp haar met uitkleeden en stopte haar er lekker onder. Tante was al haast de kamer uit toen Betty haar weer terug riep. „Tante.”

„Wat is er kindje?”

„Hoort u nog eens.”

Tante kwam terug en boog zich over haar heen.

Betty sloeg haar armpjes om Tante's hals en fluisterde: „Mag ik aan de Lieve Heer vragen of Hij Bibbie weer terug-brengt?”

„Zeker kindje”, zei Tante en stopte haar er nog eens lekker onder. Toen Betty gebeden had voelde ze zich veel rustiger en 't duurde niet lang of ze sliep.

Maar waar was Bibbie nu? Bibbie had rustig in z'n mandje liggen kijken naar al de mooie boomen en hij had wel eens gedacht: „ik wou maar dat Moedertje niet zoo schommelde met dat mandje dan kon ik alles nog veel beter zien.”

Opeens begon het mandje nog harder te schommelen, 't ging heelemaal onderste boven en voor Bibbie goed wist wat er gebeurde lag hij op het zachte mos.

't Duurde even voordat hij wat van den schrik bekomen was; toen zag hij dat Moedertje en Tante al verder en verder weg liepen. Dat gaf hem eerst een raar gevoel. Zou Moedertje hem niet missen? Ze kon toch nooit buiten hem.

Maar hij stelde zichzelf al gauw gerust, aanstonds zou ze wel in 't mandje kijken en zien dat 't leeg was en dan zou ze wel naar hem komen zoeken. Nu zou hij eerst maar genieten van al die mooie boomen

en bloemen, die hij nu veel beter zag dan in zijn mandje.

't Werd al later en later, maar nog kwam Moedertje niet. 't Werd eindelijk donker en nu begreep Bibbie, dat hij den heelen nacht in het bosch zou moeten blijven. De maan kwam op en keek heel verbaasd toen ze daar zoo'n klein ventje zag liggen.

't Was of ze vroeg: „wat doe jij hier?” Bibbie werd koud en kreeg slaap. Kom, hij zou maar eens probeeren om in te slapen.

Juist zou hij in slaap vallen toen hij voetstappen hoorde. Hij luisterde, wie zou daar nu aankomen? 't Was de boschwachter, die opweg naar huis was.

't Was al laat en daarom liep hij hard, want hij was vermoeid en verlangde naar huis. Opeens bleef hij staan. Wat schitterde daar zoo in het maanlicht?

Hij bukte zich en... raapte Bibbie op. De maan had juist op het witte knoepje aan zijn buisje geschenen. De boschwachter keek heel verbaasd, wat is dat nu, een beer in 't bosch?

Hij besloot om hem maar mee naar huis te nemen. Hij stak hem in zijn zak en stapte weer verder. Al gauw had hij zijn huisje bereikt.

Zachtjes om zijn kinderen niet wakker te maken, stapte hij naar binnen. Hij legde Bibbie op de poppenwieg en ging toen zelf ook naar bed.

(Wordt vervolgd).

3) UIT LOGEEREN.

Toen Betty den volgenden morgen wakker werd, zocht ze het eerst naar Bibbie, ze vond hem natuurlijk niet en opeens wist ze weer dat hij weg was. Ze zou maar gauw op gaan staan, zoo veel te gauwer konden ze hem gaan zoeken.

Toen Tante op de kamer kwam, was Betty al druk bezig met zich aan te kleden. 's Morgens kon Tante niet met haar uitgaan en 's middags stonden ze juist klaar om weg te gaan toen er visite kwam.

Dat was een heele teleurstelling voor Betty. Nu moest ze weer alleen spelen. Ze ging met Marietje, de pop, naar buiten om wat te wandelen, maar Marietje was toch Bibbie niet, van wien ze zooveel hield.

Ze kon met Bibbie altijd zoo fijn over thuis praten en daar wist Marietje niets van. Betty voelde nu opeens een groot verlangen naar huis en naar Moes. Ze ging achter het huis in het gras zitten en daar kwamen de tranen, o, een heeleboel.

Geen een dag had ze zoo naar huis verlangd. Zoo zat ze maar te huilen en zoo vond Tante haar toen ze eens kwam kijken waar ze toch bleef. Ze schrok toen ze haar zoo hoorde huilen en nam haar gauw op schoot om te troosten. Nu Tante bij haar was voelde Betty zich niet zoo eenzaam meer en al spoedig waren de traantjes gedroogd.

Tante nam haar nu mee naar binnen en samen brachten ze de visite een eindje weg. 't Was te laat geworden om naar Bibbie te gaan zoeken.

„Dan morgen maar”, zei Tante.

Den volgenden morgen regende het.

Nu werd Betty weer erg bedroefd. „O, Tante, wat zal hij nu nat worden.”

„Misschien heeft iemand hem wel gevonden” bedacht Tante, „en bij den boschwachter gebracht. Weet je wat, ik ga straks even naar den boschwachter om te vragen of hij er ook iets van weet.”

Vervolg: „Een kunstkenner”.

een bedrieger! Mijn kippenhok is twintigmaal zoo groot en óók heelemaal met de hand geverfd, en daar is me maar f 40 voor gevraagd! Er uit!” En zoo bleef Mijnheer Van Bommel uit de handen van een gewetenloozen bedrieger!

N. v. S.—H.

Betty's gezichtje werd weer vroolijk. Tante maakte gauw voort met haar werk en ging toen naar den boschwachter.

Die woonde wel niet zoo heel ver weg, maar Betty had het gevoel of Tante al uren weg was. Ze stond aldoor maar voor het raam uit te kijken. Eindelijk zag ze heel in de verte iets aankomen, was het Tante of was 't iemand anders?

Ze tuurde en tuurde, ja hoor 't was Tante. Zou ze iets van Bibbie — weten? Nu kon ze Tante al goed zien.

Ze wuifde en Tante wuifde terug. Betty liep gauw naar de voordeur om Tante open te doen. Betty durfde niets te vragen.

Tante's eene hand zat tusschen haar mantel verborgen, ze haalde haar er uit en wat zat er in die hand? Bibbie.

Betty gaf een kreet van vreugde, terwijl ze Bibbie in haar armen nam en wat werd hij toen geknuffeld.

Tante vertelde nu dat de boschwachter hem gevonden had en dat zijn kinderen met hem gespeeld hadden.

„Ik neem hem nooit meer mee uit wandelen”, zei Betty.

„Als je maar niet met hem slingert, kan er niets gebeuren”, zei Tante.

't Duurde toch nog een heele poos voordat Betty Bibbie weer mee durfde nemen.

Betty heeft dien zomer nog heel wat beleefd, maar dat kan ik niet allemaal vertellen, dan wordt 't verhaal te lang. Alleen wil ik jullie nog even zeggen, dat Betty buiten heelemaal opknapte.

In den zomer kwamen Vader, Moeder en Tommie ook voor een paar weken buiten logeeren.

Toen ze weer naar huis gingen, ging Betty mee. Ze was nu geen zwak meisje met een bleek gezichtje meer, o, nee, 't was een flinke meid geworden met een paar roode wangen.

ANS V. D. SLUYS.

GRAPJES MET LUCIFERS.

IX.

De helft van $12 = 7$. Kijk maar!

N. v. S.—H.